

Заклинання Світла

КУПИТИ

Крихка рівновага між чотирма Лондонами досягла своєї межі. Темрява, що колись знищила одне з міст, кидає тінь на Імперію Мареш, готуючи ґрунт для появи нового Лондона.

Келл, якого вважали останнім вцілілим Антарі, починає хитатися під тиском конкуруючих сил.

Делайла Бард — злодійка, яка ніколи не була «звичайною», — пройшла крізь випробування, але тепер мусить засвоїти головне правило: магія або підкоряється, або знищує.

Вороги й друзі об'єднуються, щоб зробити неможливе, адже давній супротивник повертається по своє — по корону.

А загиблий герой — той, хто мав зникнути назавжди — відчайдушно намагається врятувати світ, що стрімко занепадає...

Розділ перший
Світ у раїні

I

Делайла Бард, — крадійка, віднедавна чарівниця і майбутня піратка, — мчала так хутко, як тільки могла.

«Тримайся, Келле» — промовляла вона подумки, чимдуж біжучи вулицями Червоного Лондона й стискаючи уламок каменя, що колись був частиною рота Астрід Дейн. Знак, вкрадений у іншому житті, ще коли магія та уявлення про безліч світів були для неї чимось незвіданим. Коли вона ще тільки-но дізналася про те, що людьми можна володіти, або прив'язати їх, наче мотузкою, чи перетворити на камінь.

Десь далеко пророкотіли фейєрверки, у відповідь на які роздалися радісні вигуки, співи та музика — звуки, якими місто відзначало завершення магічного турніру Ессен Таш. Місто, яке не помічає, що в самому його серці відбувається жахіття. У палаці помирав принц Арнсу Рай, а це означало, що десь в іншому кінці світу помирав Келл.

Келл. Це ім'я пролунало в ній з такою силою, наче це був наказ чи благання.

Ліла дісталася шляху, який шукала, і спинилася, похитуючись; вона вже вийняла ніж, його лезо притискалося до її руки. Коли вона повернулася спиною до хаосу і притулила закривавлену долоню, у якій все ще тримала камінь, до найближчої стіни, її серце закалатало.

Досі Ліла бувала в цій подорожі вже двічі, але обидва рази — як пасажир. Щоразу застосовуючи магію Келла.

Власну — жодного разу.

І жодного разу — сама.

Але часу не було ані та те, щоб думати, ані щоб боятися, а про те, щоб чекати, годі й казати.

Попри важкість у грудях та прискорений пульс, Ліла з усією сміливістю, яку спромоглася зібрати, промовила слова. Слова, що підкорялися лише вустам мага крові. *Антарі*. Як Голланд. Як Келл.

«Ас Траварс».

Магія відгукнулася в її руці і грудях, немов пісня, а потім місто навколо неї захиталося, гравітація викривилася, і світ зрушив з місця.

Ліла уявляла, що це буде просто або принаймні нескладно.

Те, що або витримаєш, або ні.

Вона помилялася.

II

На іншому кінці світу Голланд тонує.

Він з боєм проривався до поверхні власної свідомості, але воля, міцна, як залізо, примусово повертала його вглиб, у темну воду. Він борсався, дряпався, хапав ротом повітря; з кожним немилосердним ударом, з кожною секундою відчайдушної боротьби його сили танули. Це було гірше, ніж передсмертні муки, бо вони поступаються місцем смерті, а тут — ні.

Не було ані світла. Ані повітря. Ані сил. Усе розтануло, роздерлося, залишилася лише темрява, і десь за межею руїни якийсь голос вигукував його ім'я.

Ім'я Келла.

Десь із глибокої далини.

Хватка Голланда ослабла, він зісковзнув і знову почав тонути.

Усе, чого він завжди прагнув — це повернути магію, врятувати свій світ від повільної, невблаганної смерті; смерті, яку найперше спричинив страх перед іншим Лондоном, а потім — його власний.

Усе, чого Голланд завжди жадав — щоб його світ відновився.

Відродився.

Він був обізнаний з легендами, мріями про чарівника, достатньо могутньою для цього. Якому стане сил вдихнути в його легені повітря, якого бракувало, прискорити биття серця, що помирало.

Скільки Голланд себе пам'ятав — це все, чого він бажав.

І скільки Голланд себе пам'ятав — тим чарівником хотів бути він сам.

Навіть перед тим, як п'ятьма затьмарила йому очі, тавруючи його знаком сили, бажання бути тим магом володіло ним. У дитинстві він стояв на берегах Сіджлту, котив камінці по крижаній гладіні, і уявляв, що саме він буде тим, хто розіб'є кригу. Коли ж він виріс, то стояв у Срібному Лісі і в молитвах благав про силу захистити свій дім. Йому ніколи не жадалося стати королем, хоча в казках чарівник завжди ним був. Він ніколи не прагнув правити світом. Він хотів лише врятувати його.

Саме це бажання Атос Дейн і назвав зверхністю тієї першої ночі, коли закривавленого, напівпритомного Голланда притягли до покоїв нового короля. Зверхність і пиха, дорікав він, вирізаючи своє прокляття на шкірі Голланда.

Те, що треба зламати.

Саме так Атос і вчинив. Він ламав Голландові одну кістку за одною, день за днем, знову й знову. Аж поки все, чого Голланд міг жадати — більше, ніж здатність врятувати свій світ, більше, ніж могутність повернути магію, більше за будь-що, — щоб ці тортури припинилися.

Він визнавав, що це слабкодухість, та слабкодухість давалася значно легше, ніж надія.

І в ту мить біля мосту, коли Голланд втратив пильність і дозволив розпеченому принцові Келлу ввігнати металевий прут собі в груди, перше, що він відчув — перше, останнє і єдине, що він відчув, — це полегшення.

Що все врешті минулося.

Хоча це було не так.

Вбити Антарі — не так просто.

Коли Голланд прокинувся, він лежав у безживному саду, у безживному місті, у безживному світі, і перше, що він відчув — це біль. Друге — свободу. Атос Дейн більше не володів ним, і Голланд був живий, зломлений, але живий.

Щоправда, застряглий.

У пораненому тілі, наче в пастці, у світі без дверей, відданий на милість іншого короля. Проте цього разу у нього був вибір.

Нагода все виправити.

Він стояв, напівмертвий, перед оніксовим троні, та розмовляв з королем, вирізьбленим у камені, і обміняв свободу на можливість врятувати рідний Лондон, побачити, як він знову розквітає. Голланд уклав угоду, в плату віддавши власну душу і тіло. За допомогою могутності короля-тіні він нарешті повернув магію у свій світ, побачив, як він квітне кольорами, як ожила надія його народу, як відродилося його рідне місто.

Він зробив усе, що міг, відмовився від усього, що мав, аби вберегти його. Однак цього все одно було замало.

Не для короля-тіні, який завжди жадав більше, який з кожним днем сильнішав і потребував все більше хаосу, магії у її істинному вигляді, влади без будь-яких меж.

Голланд втрачав контроль над монстром, що сидів у його тілі.

Тож він зробив єдине, що міг.

Він запропонував Осарону інше вмістилище.

— *Дуже непогано...* — сказав король, демон, бог. — *Але якщо їх не вдається переконати, я залишу твоє тіло собі.*

І Голланд погодився — а як йому було не погодитися?

Заради Лондона — все що завгодно.

А Келл — зіпсований, вередливий, упертий Келл, зломлений і безсилий, затиснутий у цьому клятому нашійнику — усе одно відмовився.

Ясна річ, він відмовився.

Авжеж...

Король-тінь посміхнувся тоді устами самого Голланда; той боровся щосили, але угода є угода. Угоду було укладено, і Голланд відчув, як Осарон злетів угору — одним потужним рухом — і відкинув його донизу, в темні глибини його власного розуму, підкорений течією волі Короля Тіней. Безпорадний, ув'язнений у тілі, в угоді, не здатний робити нічого, окрім як дивитися, відчувати й тонути.

— Голланде!

Голос Келла надломився; він притискався своїм розбитим тілом до рами, як колись і Голланд, коли Атос Дейн уперше зв'язав його.

Зламав його. Клітка вимила більшу частину сили Келла; нашійник на його горлі відрізав решту. В очах Келла стояв жах, відчай, який здивував його.

— Голланде, виродку, опирайся!

Він намагався, але тіло вже не належало йому, і розум, його втомлений розум, опускався вниз, нижче...

— Здавайся, — промовив Король Тіней.

— Покажи мені, що ти не слабкий! — прорвався голос Келла. — Доведи, що ти ще не раб чужої волі!

— Ти не можеш протистояти мені.

— Ти справді повернувся, щоб отак програти?

— Я вже переміг.

— Голланде!

Голланд ненавидів Келла, і в ту мить цієї ненависті майже вистачило, щоб підняти його, але навіть якщо він бажав відгукнутися на поклик іншого *Антарі*, Осарон був непохитний.

Тоді Голланд почув власний голос, але, звісно, це був не його голос. А спотворена імітація, яку створив монстр, що носив його шкіру. У руці Голланда лежала багряна монета, знак іншого Лондона — Лондона Келла, а Келл сипав прокльонами й бився в кайданах; його груди здіймалися, а зап'ястя кровоточили.

Марно.

Це все було марно.

Він знову був в'язнем у власному тілі. Крізь темряву пролунав голос Келла.

«Ти щойно проміняв одного господаря на іншого».

Вони рушили, Осарон вів тіло Голланда. Двері за ними зачинилися, але крики Келла все ще билися об дерево, розпадаючись на ламані склади і здушені вигуки.

Ожка стояла в коридорі, гострила ножі. Вона підняла голову, відкриваючи шрам у вигляді півмісяця на одній щоці та двоколірні очі — одне жовте, друге чорне. *Антарі*, викувана їхніми руками — їхнім милосердям.

— Ваша Величносте, — промовила вона, випроставшись. Голланд спробував підвестися, намагався проштовхнути свій голос крізь їхні — його — уста, але коли слова прозвучали, вони належали Осарону.

— Охороняй двері. Нікого не пропускай.

Посмішка промайнула на червоній рисочці рота Ожки.

— Як побажаєте.

Палац промайнув у тумані, а потім вони опинилися надворі, пройшли повз статуї близнюків Дейн біля підніжжя сходів, швидко рушили під темним, як синець, небом через сад, у якому тепер стриміли дерева, а не тіла.

Що б з ним стало, якби не Осарон, якби не він? Чи місто й далі розквітало б? Чи згинуло б, неначе організм, позбавлений життя?

«Прошу, — нечутно благав Голланд. — Я потрібен цьому світові».

— У цьому немає сенсу, — промовив Осарон уголос, і Голланд відчув себе кепсько через те, що ця думка пролунала у їхній голові замість слів. — *Він уже мертвий, — провадив далі король. — Ми почнемо все наново. Ми відшукаємо світ, вартий нашої могутності.*

Вони підійшли до садового муру, і Осарон витяг кинджал з піхов на поясі. Укуси сталі на плоті ніби й не було, немов Голланд був відрізаний від усіх своїх чуттів, похований так глибоко, що не відчував нічого, окрім хватки Осарона. Та коли Король Тіней вмочив пальці у кров і підніс монету Келла до муру, Голланд востаннє піднявся на ноги.

Він не міг повернути своє тіло — поки що, не все, та, може, йому й не потрібно було все.

Одна рука. П'ять пальців.

Кожну краплинку зусиль, кожну крихту волі він увігнав у цю руку, і на пів шляху до муру вона завмерла, зависнувши в повітрі.

По зап'ястку заюшила кров. Голланд знав слова, якими можна зупинити тіло, щоб перетворити його на лід чи попіл, а то й камінь.

Усе, що йому треба зробити — піднести руку до власних грудей.

Усе, що необхідно зробити — це застосувати чари.

Голланд відчув, як Осарона накрило хвилею невдоволення. Роздратування, але не лють, неначе цей останній спротив, цей жагучий протест був нічим іншим, окрім як сверблячкою.

«Як же це втомлює».

Голланд продовжив протистояння, навіть зміг спрямувати руку ще на дюйм-два.

«Голланде, відпусти», — попередила його істота в його голові.

Голланд насилу спрямував рештки своєї волі в руку, зрушивши її ще на дюйм.

Осарон зітхнув.

«Так не мало бути».

Воля Осарона стусонула Голланда, як об стіну. Його тіло не ворухнулося, але його свідомість, притиснуту нищівним болем, відкинуло назад. Це був не той біль, який він переживав сотні разів, з яким навчився жити поза межами, зовні, від якого міг накивати п'ятами. Цей біль корінився в самому його єстві. Він розгорівся в ньому зненацька, нестримно, і кожен нерв палав таким пекучим жаром, що він волав, і горлав, і ревів у своїй голові, аж поки морок врешті милосердно зімкнувся над ним, опускаючи його все нижче й нижче.

Голланд навіть не намагався піднятися нагору цього разу.

Цього разу він дозволив собі опуститися на дно.

Рекомендована література

[Тіні згущаються](#)

[Мавка і Ко](#)

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ